

Sygn. akt VIII Gz 264/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Górnik

Sędziowie: SO Piotr Sałamaj

SO Patrycja Baranowska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2017 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie z wniosku dłużnika (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku,

na skutek zażalenia dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 13 marca 2017 roku w sprawie XII GU 145/15

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Piotr Sałamaj SSO Anna Górnik SSO Patrycja Baranowska

UZASADNIENIE

Dłużnik - (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniósł o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku, domagając się jednocześnie zwolnienia od kosztów sądowych związanych ze złożonym wnioskiem. Sprawę zarejestrowano pod sygnatura XII GU 145/15.

Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie oddalił wniosek dłużnika o zwolnienie od kosztów. Uznając wniosek o zwolnienie od kosztów w sprawie za niezasadny sąd wskazał, że posiadane przez dłużnika aktywa wystarczają do pokrycia wymaganej na obecnym etapie opłaty. W konsekwencji dłużnik uiścił opłatę od wniosku. Postanowienie stało się prawomocne.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 1 marca 2016 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie zabezpieczył majątek dłużnika poprzez ustanowienie tymczasowego nadzorcy sądowego.

Postanowieniem z dnia 3 czerwca 2016 r. Sąd oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13 ust. 1 i 2 Prawa upadłościowego i naprawczego(dalej p.u.i n.). Postanowienie uprawomocniło się w dniu 22 lipca 2016 r.

Kolejnym postanowieniem z dnia 15 września 2016 r. Sąd ustalił wysokość wynagrodzenia tymczasowego nadzorcy sądowego na kwotę 2.000 zł i przyznał kwotę 556,25 zł tytułem zwrotu wydatków. Postanowienie stało się prawomocne z dniem 14 października 2016 r.

Zarządzeniem z dnia 29 grudnia 2016 r. polecono dokonać wypłaty kwot objętych postanowieniem z dnia 15 września 2016 r. z sum budżetowych.

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 13 marca 2017 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie zasądził od dłużnika - spółki (...) w P. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 2.556,25 zł tytułem nie uiszczonych kosztów sądowych.

W uzasadnieniu sąd wskazał, że zgodnie z art. 32 ust. 3 prawo upadłościowe i naprawcze kosztami sądowymi obciąża się dłużnika w razie oddalenia wniosku na podstawie art. 13 Prawa upadłościowego i naprawczego. W niniejszej sprawie powstały koszty sądowe w postaci wypłaconego wynagrodzenia i zwrotu wydatków tymczasowemu nadzorcy sądowemu w kwocie 2.556,25 zł. Sąd uznał, że kwotą tą należało więc obciążyć dłużnika. Zwrot „obciążyć” należy zaś interpretować, jako konieczność zasądzenia wymienionej kwoty na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie. Przymusowa realizacja obowiązku o charakterze pieniężnym następuje bowiem poprzez jej zasądzenie na rzecz podmiotu uprawnionego.

Zażalenie na powyższe orzeczenie wniósł dłużnik. W uzasadnieniu zarzucił, że Sąd I instancji nie rozważył należycie twierdzeń i dokumentów dostarczonych przez dłużnika, z których jego zdaniem jasno wynika, że nie posiada on środków wystarczających na pokrycie kosztów sądowych, a obciążenie go tymi kosztami nie służy niczemu innemu jak tylko pogłębieniu i tak dramatycznej sytuacji finansowej spółki.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie zaznaczenia wymaga, że w niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze (dalej p.u.i.n.) nie uwzględniające zmian wprowadzonych ustawą z dnia 15 maja 2015 r. Prawo restrukturyzacyjne (Dz.U. z 2015 r. poz. 978), albowiem zgodnie z art. 449 tej ustawy w sprawach, w których przed dniem wejścia w życie ustawy wpłynął wniosek o ogłoszenie upadłości, stosuje się przepisy dotychczasowe.

W postępowaniu w przedmiocie ogłoszenia upadłości – jak i w ogóle w procesie cywilnym – obowiązuje zasada odpłatności postępowania. Jeżeli wniosek o ogłoszenie upadłości pochodzi od dłużnika, koszty sądowe powstałe w toku postępowania ponosi dłużnik, bez względu na wynik postępowania. Składając wniosek o ogłoszenie upadłości dłużnik, co do zasady musi bowiem dysponować środkami na przeprowadzenie postępowania upadłościowego (art. 13 p.u.i.n.). Jednym z przepisów, w którym zasada ta znajduje swój wyraz jest art. 32 p.u. i n..

W okolicznościach niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, iż złożony przez dłużnika wniosek o ogłoszenie upadłości został oddalony prawomocnym postanowieniem z dnia 3 czerwca 2016 roku z uwagi na stwierdzenie, że majątek niewypłacalnego dłużnika, nie wystarczy na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego, a zatem na podstawie art. 13 ust. 1 p.u.in.

Zgodnie zaś z przywołanym przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia art. 32 ust. 3 p.u.in. w razie oddalenia wniosku na podstawie art. 13 p.u.i.n. powstałymi kosztami sądowymi obciąża się dłużnika. Bezsporne jest przy tym, że częścią kosztów sądowych jest wynagrodzenie tymczasowego nadzorcy sądowego, które stanowi wydatek postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości.

Postanowieniem z dnia 15 września 2016 roku z uwagi na wcześniejsze zabezpieczenie majątku dłużnika poprzez ustanowienie tymczasowego nadzorcy sądowego sąd ustalił wysokość wynagrodzenia tymczasowego nadzorcy sądowego na kwotę 2.000 zł i przyznał kwotę 556,25 zł tytułem zwrotu wydatków. Wobec braku zaskarżenia wskazanych rozstrzygnięć, postanowienia te stały się prawomocne i Sąd Odwoławczy jest związany ustaleniami i oceną prawną dokonaną już przez Sąd Rejonowy. Zasądzenie od dłużnika kosztów postępowania, jest więc konsekwencją oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13 ust. 1 p.u.in. W uzasadnieniu zażalenia skarżący nie podał żadnych argumentów, które pozwoliłyby odstąpić od reguły wyrażonej w przepisie stanowiącym podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Wprawdzie skarżący zarzucił Sądowi I instancji, że ten nie rozważył należycie kwestii braku środków wystarczających na pokrycie kosztów sądowych, niemniej w żaden sposób nie wyjaśnił jakie konkretnie twierdzenia i dowody miałyby świadczyć o powyższym. Żądanie zwolnienia od kosztów sądowych związanych ze złożonym wnioskiem o ogłoszenie upadłości wyartykułowane w jego treści było przedmiotem oceny Sądu Rejonowego. Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie oddalił bowiem wniosek dłużnika o zwolnienie od kosztów. Postanowienie stało się prawomocne, a dłużnik uiszczył wymaganą wówczas opłatę od wniosku. Ponowne żądanie zwolnienia nie zostało natomiast wyartykułowane w toku postępowania.

Wynagrodzenie przyznane tymczasowemu nadzorcy w wysokości ustalonej prawomocnym postanowieniem z dnia 15 września 2016 r. zostało wypłacone w sum budżetowych. O kosztach poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa w postaci kosztów związanych z wynagrodzeniem należało zatem orzec zgodnie z art. 108¹ k.p.c. w myśl którego jeżeli w toku postępowania sąd nie orzekł o obowiązku poniesienia kosztów sądowych lub orzeczeniem nie objął całej kwoty należnej z tego tytułu, postanowienie w tym przedmiocie wydaje na posiedzeniu niejawnym sąd, przed którym sprawa toczyła się w pierwszej instancji. Stosownie natomiast do treści art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz.U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 z późn. zm.) w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113. Artykuł 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wskazuje z kolei na odpowiednie stosowanie przy zwrocie kosztów sądowych zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Oznacza to, że dłużnika obciąża także obowiązek uiszczenia tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa kosztów wynagrodzenia tymczasowego nadzorcy sądowego.

W tym stanie rzeczy, wobec niezasadności zażalenia, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w zw. z art. 35 p.u.in., orzekł jak w sentencji.

SSO Piotr Sałamaj SSO Anna Górnik SSO Patrycja Baranowska

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)